

Novi zvon

Novi zvon

Letnik IV, številka 2
(april/maj 2015)

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:
Gaja Jezernik Ovca

Pomočnica in področna pomočnica urednice za poezijo:
Sara Fabjan

Področni pomočnik urednice za prozo:
Patrik Holz

Strokovna sodelavka – intervju:
Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – lektorica:
Vesna Rogl

Virtualni mentor:
T. V.

Noč rokopisnega dialoga

Ob izidu 2. številke IV. letnika literarne revije Novi zvon in svetovnem prazniku Noč knjige vas vabimo k sodelovanju na razpisu, ki se bo zaključil z razglasitvijo nagrajenih avtorjev v Kavarni NUK.

V tokratnem razpisu vas vabimo, da najdete navdih za svoja besedila v delih že uveljavljenih avtorjev. Torej avtorjev ali literarnih šol, ki so vas zaznamovali, lahko pa se načrtno odločite za vzpostavitev dialoga z njimi preko vaše literature. Razmislite, kaj vas nagovarja, lahko v formi, vsebini ali slogu. Napišite torej svoje avtorsko delo ali več del, za katere ste navdih našli pri znanih avtorjih ali v znanih literarnih delih. Tema je poljubna, prav tako je vaš vir navdiha lahko v delu izražen očitno ali pa samo nakazan.

Ustvarjalce pozivamo, da nam pošljete do 10 pesmi ali pa eno ali več proznih del, ki naj skupaj ne presegajo 5000 besed. Besedila pošljite tako v Wordovem dokumentu kot tudi v rokopisni obliki, na primer slikajte s telefonom ali pošljite scan (pri proznih delih izberite določen pomemben odlomek in nam samo tega pošljite v rokopisu). Pri vsakem posameznem delu vas prosimo za kratko razlago intertekstualnosti, torej iz kje črpate navdih in na kakšen način.

Izbrane avtorje čaka nagrada, in sicer tisk njihovih rokopisov v reviji Novi zvon in razstava le-teh v Kavarni NUK ter na Oddelku za primerjalno književnost na Filozofski fakulteti v Ljubljani.

Vsi prijavljeni avtorji boste povabljeni, da na literarnem večeru preberete poslana dela. Takrat bomo tudi razglasili zmagovalca in odkrili natisnjene rokopise.

Literarni večer bo potekal na Noč knjige, v četrtek, 23. 4. 2015, ob 21:30 v Kavarni NUK.

Na razpis se lahko prijavite do 14. aprila 2015 na naslov novizvon@gmail.com z zadevo RAZPIS (kjer bomo tudi odgovorili na vaša vprašanja in vam posredovali dodatne informacije).

Poezija

Helena Zemljič

Vodna žila

Kolena se tresejo pod majhnimi notami,
ki nočejo iz ušes. Padajoče kamenje grozi
s svojim obstojem in gigantsko sliko sveta,
ki vodi v relativizem, v neskončno nizanje
dia-logov, mono-logov, pro-logov in vseh
logosov, malo prej izbrisanih, počečkanih,
zloženih drugam, kjer se ne vidijo. In Ti
brskaš Tam. Koplješ, se ne zmeniš za plazove,
ki ti pihajo skozi usta in jezik, koplješ –
počasi&vztrajno, kot znate samo moški. Pač,
do tja je treba priti, do vodnjaka, ki je bil
do nedavnega preveč natlačen z debelimi
knjigami. Še globlje, do matične podlage, do tistega
ne-ve-se-kaj, prazne substance, izropane vseh lastnosti,
do kostnega mozga, izvora bolečine, izvora
strahu, očiščenega patetike, »besed« in klišejev.
Preko mojih kolen, nog, tresavice ušes, preko
not. Do Tja. Kjer boš našel le padajoče kamenje.

Z napačnimi diagnozami viteške smrti se industrija zabave spreminja v vaško obliko pornografije

zajamem luči, bolne od lakote,
ko moje intimno srečanje neznancev
(ki so tako-polni nasvetov-napotkov),
pristane v črni luknji spominov,
direktno v polomu, samovšečnosti,
samouresničitvi družbenega tabuja

ko se prebujam in rastem?, širim
v problem patološkega narcisizma,
ki je bil onečaščen kot igra
večnih mladeničev, pregrešenih
zoper sveto žival, ki je posiljevala
čas s svojim inherentnim jazom

in jaz se prebujam! v črke
komolce tiščim v shirano demokracijo,
vox populi si serviram za zajtrk,
pogoltnem očitke, se zapakiram
ob plastično Madono in prodam -
prodam paket za nekaj drobiža

Znova

Well then ... začnimo od začetka. Znova.
Spet s čisto navadnimi črtami za podlago
in brez besed, ki bi preskakovale vrstice po
nepotrebem. ~~všeč mi je tvoj riff in glas~~
~~se mi je zataknil v češeriki kjer naj bi ležala~~
~~duša~~. Ne. Sove so odletele in moški pečejo
piškote v kuhinjah z ženami na mizah in
ogledala se lomijo pod novicami-šoki -
-lažmi. Čakanje ne prinese ničesar razen
snega in ljubljene pod zvezdami je kliše,
ki ga pišejo izgubljene mladenke in ne Eve,
ne Eve, ki nosijo svoj svet na svojih ramenih,
kličejo volkove in nikoli, zares-nikoli ne kažejo
majajočih začetkov neznancem.

Neža Prelog

Bojler

Sedim za računalnikom in pišem seminarsko,
okrog mene je vsa krama, ki je ne pospravim z mize,
zunaj je megla in bleščeča bela svetloba,
on je na drugi strani mesta, brez mene.

Imam le par korakov do kopalnice
in ves čas hodim lulat, ker pijem čaj,
in vsakih petintrideset sekund
zakurbla bojler, da segreje hišo.

Najprej spusti plin in ga nato vžge,
sliši se kot bobnarski začetek rok komada
in potem udari, kot da je ujet v kletki,
kot da ima preveč ognja v sebi.

Vsakih petintrideset sekund skoraj eksplodira.
Mene pa prešine, da edini ve, kako se počutim,
ker v meni vre želja po njem, ampak ne morem
in ne morem ga ujeti, zato se vse strese.

Vsakič ko zakurblam, da bi pogrela mesto,
da bi še on začutil toploto, skoraj eksplodiram,
ker ne morem ven in ne morem tja.
Njega pa zebe na drugem koncu mesta.

Kristina Vrčon

krči jutra

seks erotika

seksapil

igranje silhuet

izdih krč

katarzičen preskok,

jutro.

kviz

hlad, gibanje morja
rjavo, listje, mah
zaplate svetlobe
DIHAM BREZ ZAVOR

rada bi letela, švigajoč
čez nebo
ptice galebje

svoboda, razposajenost
hitrost, bratstvo

kje se konča zid?
brezkončnost, tesnoba, obup
HISTERIJA

vdihnem megel zrak, ga ovohavam
za hip postanem in upam, da kmalu spregledam

ko se zvečeri ...

ko se zvečeri, gledam v sonce
in gledam, kako rastejo vrtnice na sosedovem vrtu.
in gledam.

me veseli, da sem osamljena.

ko sem sama, štejem zvezde,
ko sem zvezana, me duši v stopalih,
takrat si pustim rasti dlake na nogah.
kocine!

nikoli ni konec vsega
in univerzum na koncu vse izbljune
in kozmos se vrti okoli svoje osi.

Aleš Jelenko

Kompilacija neslanosti

Amputacija naših

Nevidnih okončin.

Apatičnost uma

Rastočega na

Hierarhični piramidi

Izgubljenih vrednot

Jutrišnjega dne.

Ampak, zakaj?

Hollywood

Mr. Bean je plesal v moji sobi.

Resno.

Dobro, ni bil dolgo pri meni,

a vendarle.

Delal je neke čudne face

in se smejal.

Najbrž meni.

Zgleda, da sem mu bil smešen.

Pa saj nisem zgolj njemu.

Tak sem se že rodil.

Ko je odšel,

je za njim v sobo

z neprebojnim jopičem

in tovornjakarskimi očali

vstopil Arnold Schwarzenegger.

Skakal je čez posteljo

in se skrival za pisalno mizo.

Verjetno pred mano.

Preden je odšel,

je z robotskim glasom rekel:

»Hasta la vista, baby,«

in skočil skozi zaprto okno.

Na koncu je v sobo vstopil

nek starec

s sivo brado.

Sean Connery je s svojo karizmo

iz tira vrgel
tudi stole in posteljo,
ne samo mene.
S prodornimi očmi
se je zazrl v moje
ter odkorakal
z dvignjeno glavo
mimo mene.

Gaja Jezernik Ovca

V ponedeljek bom večerjala sama

Ne spuščaj ponoči hladnega zraka v stanovanje.
Da mi piha pod noge
in me spomni na ljubljansko meglo,
ki se vleče skoraj tako
kot ti ob večerih, ko imaš svoje socialne momente.
Deliš se kot Kristusov kruh,
jaz pa sama pijem vino.

Utrujen padec pred vlak, na napačnih tirih

Alkoholni izleti v zaporedja črk v brskalniku,
da lahko gojiš sovražno sentimentalnost do
idealnega preteka desetletij, ki si
jih videla prepozno; pravzaprav si šele v ritualu
obešanja obledelih kartic s potovanj, na katerih sta bila dva
podpisa, opazila
vlaknine nečesa, kar je včasih
obstajalo kot želja, ki pa je vedno ostala na nivoju teorije, ker
je
nisi mogla ponotranjiti, morda je nisi želela. Kockala si s
časom, ker si se proglašala za pomlad,
in pri tem pozabila, da nihče
ne želi obtičati v ekscesnih skrajnostih večne pomladi,
ampak rajši izbere zemljo, ne pepel, ki se nabira v tvojih ustih.

Mogoče sem šele 807111891-ti vpis v tvojem koledarju, a sem brezkončna

Ne potrebujem zlagati počeckanih računov in strganih listov
v koledarsko beležnico,
ker so svoje entitete —
in včasih je preprosto treba sprejeti,
da mi nikoli ne bo niti zasilno jasno,
kakšno magnetno polje jih drži skupaj
in kaj jih sploh opravičuje,
da se lepijo ravno name.

Ne rabim uničevati beležnic z vsebino, ki nikoli ni bila
njihova.

Ti pašeš vame.
In to je edino prileganje, ki kaj šteje.

Proza

Leo Maslíah

Depresija

(Depresión; prevod: Jurij Kunaver)

Zadnjič mi je neki prijatelj dejal, da se počuti potrto in da ga poleg tega boli še glava in kuha vročina. Odgovoril sem mu:

»Oh, ne skrbi. Naredi takole, glej: ulezi se v posteljo, popij vroč čaj in si prižgi MP3 z vsemi albumi Enriqueja Iglesiasa ali Maríe Marte Serra Lima. Potem si poglej kak film Krysztofa Kieslowskega; ko se konča, nadaljuj s katerim od novih iranskih filmov, ali pa za nekaj časa nastavi na kanal Utilísima. Potem vstani, si skuhaj brezkofeinsko kavo, pripravi par hamburgerjev s pustim mesom in nizkokalorično majonezo, in medtem ko se takole malo tolažiš, prižgi radio in poskušaj najti postajo, ki trenutno predvaja program kakšne evangeličanske ločine. Nato preberi eno knjigo od Isabel Allende, tri od Bucaya in štiri od Richarda Bacha. Na tej točki se oprhaj z vlažilnim gelom (vode ne rabiš, ker te sam gel hidrira, navlaži), si dobro operi glavo z lipovim šamponom za suhe lase in si jo izperi s kakšnim sredstvom za razčesavanje las iz alg, namenjenim poškodovanim lasem. Nato se dobro posuši, namaži z dezodorantom na kroglico ali s kakšnim aerosolom, ki ne škodi tvoji ozonski luknji. Tedaj se vrni v posteljo in če ne moreš zaspati, se usedi v polovični lotosov položaj in si preberi Silvino metodo umskega nadzora, poskušajoč doseči, da bi tvoj um deloval v alfa stanju in da bi uporabljal samo desno možgansko polovico. Takrat, če se česa domisliš, riši, nariši brez strahu prvo stvar, ki ti pade na

pamet, brez razmišljanja. Na tej točki si dobro oglej, kar si narisal, in poskušaj to razložiti izključno z uporabo čustvene inteligence. Potem se vpiši v kakšno skupino za samopomoč in jim reci, da si bil slabotnejš s 44 kilogrami, ampak da zdaj, po uporabi tehnike dinamične napetosti Charlesa Atlasa, tehtaš 140. Tukaj si privošči odmor, da pojéš delno posnet marelični jogurt z žitaricami. Zdaj se usedi za računalnik, naloži si posodobitve tvojega *spyware* programa, in ko se prepričaš, da si jih uspešno naložil, napiši na zaslon samomorilno sporočilo, ker, lahko ti prisežem, stari, da po vsem tem ne smeš od življenja ničesar več pričakovati.«

Histerična amnezija

(Amnesia histérica; prevod: Jurij Kunaver)

Trpim za amnezijo. Bolje rečeno, uživam, dobro mi je zaradi amnezije. Zame to ni trpljenje, ampak radost. Čeprav morda trpim, vendar ne, ker bi kaj pozabil, temveč zaradi svoje nezmožnosti, da bi se spomnil, kaj je bilo tisto, kar sem pozabil, kajti če bi se tega lahko spomnil, bi bila moja pozabljivost mnogo prijetnejša. Kdo ve, morda me niti to ne bi zadovoljilo. Čeprav nisem zahteven tip človeka. Sem zahteven, da, vendar glede drugih stvari: težko me je spraviti v posteljo. Moja starša le stežka dosežeta, da ju ubogam, kadar mi naročita, naj to storim. Stvar je v tem, da mi na splošno ženske, s katerimi mi zapovesta iti v posteljo, niso všeč. Všeč so mi druge, tiste, ki ostanejo pokonci. Ampak mi takoj nehajo biti všeč, čim se uležejo. Bi lahko bil histerik? Morda pa res. Lahko bi bil histerik, vendar to zaenkrat še nisem. Čeprav verjamem, da to moram postati. Takšna je moja dolžnost. Čeprav nerad, moram priti do tega. Vključno s histeričnim lokom. Morda ga bom lahko naredil, če bom dovolj dolgo vadil jogo. Ampak – če je ta čas daljši od moje pričakovane življenjske dobe? Ne vem, ne vem, kaj naj storim. Vrh tega je moj spisek nalog nezapolnjen. Prav nič mi ne koristi. Gledam ga, vendar ne morem dognati, kaj ima z mano opraviti najmanjše med opravili. Bi moral kaj narediti? Ali bi me lahko kdo čakal v kakšnem uradu ali v sobi za kadilce kakšnega kluba? O tem se mi niti ne sanja. Trpim za amnezijo. Bolje rečeno, uživam, dobro mi je zaradi amnezije. Zame to ni trpljenje, ampak radost. Čeprav morda trpim, vendar ne, ker

bi kaj pozabil, temveč zaradi svoje nezmožnosti, da bi se spomnil, kaj je bilo tisto, kar sem pozabil, kajti če bi se tega lahko spomnil, bi bila moja pozabljivost mnogo prijetnejša. Kdo ve, morda me niti to ne bi zadovoljilo. Čeprav nisem zahteven tip človeka. Sem zahteven, da, vendar glede drugih stvari: težko me je spraviti v posteljo. Moja starša le stežka dosežeta, da ju ubogam, kadar mi naročita, naj to storim. Stvar je v tem, da mi na splošno ženske, s katerimi mi zapovesta iti v posteljo, niso všeč. Všeč so mi druge, tiste, ki ostanejo pokonci. Ampak mi takoj nehajo biti všeč, čim se uležejo. Bi lahko bil histerik? Morda pa res. Lahko bi bil histerik, vendar to zaenkrat še nisem. Čeprav verjamem, da to moram postati. Takšna je moja dolžnost. Čeprav nerad, moram priti do tega. Vključno s histeričnim lokom. Morda ga bom lahko naredil, če bom dovolj dolgo vadil jogo. Ampak – če je ta čas daljši od moje pričakovane življenjske dobe? Ne vem, ne vem, kaj naj storim. Vrh tega je moj spisek nalog nezapolnjen. Prav nič mi ne koristi. Gledam ga, vendar ne morem dognati, kaj ima z mano opraviti najmanjše med opravili. Bi moral kaj narediti? Ali bi me lahko kdo čakal v kakšnem uradu ali v sobi za kadilce kakšnega kluba? O tem se mi niti ne sanja. Trpim za amnezijo. Bolje rečeno, uživam, dobro mi je zaradi amnezije. Zame to ni trpljenje, ampak radost. Čeprav morda trpim, vendar ne, ker bi kaj pozabil, temveč ... (itd.).

Julijan Vršnik

Pokrajina okoli tebe razpada, ti pa mrzlično iščeš ključe, da bi ušel temu zvonjenju, da bi končno utišal tišino. Iščeš in iščeš ključe po sebi, po tleh, nad vrati in pokrajina za teboj razpada. Zakričiš v gnusu in bolečini. Zarjoveš skozi razpadajoč dan. Za trenutek izgleda, kot da se je red vrnil v pokrajino. Le privid. Bolečina, ki je bila nekoč metaforična, je že dolgo nazaj postala resnična. Metaforični svet ti je ostal edina resničnost.

Čutiš, da te odnaša v razpadajoče nebo, da letiš proti centru kaosa veselja. Čutiš, kako te zavrača težnost, kako te prezira vse, kar je naravnega. Preleti te še en val lomeče agonije – zakričiš, a krik se zlomi ob neprekinjeni tišini. Razpadajoča pokrajina te začne požirati sama vase. Vesolje hoče nazaj svojo kreacijo. Zaslutiš neizmerno enost – nežno vibriranje preseže tišino in tvoje okolje zbledi v vsakršno odsotnost oblike. Slutnja te mine in vse, kar lahko narediš, je, da se sesedeš in zjokaš. Poslušaj, kako tvoje hlipanje polni tišino. Zbereš se in se sestaviš, spomniš se, da so to lahko le sanje, a vse ti deluje tako resnično – prerresnično.

Nekje v daljavi začne zvoniti in strgana črta preseka pokrajino na zapadu. Krvavi obroč strmoglavlja. Sledijo mu zvezde in nato vidiš svoje sanje, kako se kot papirčki trgajo in letijo proti tlom. Preleti te gnev, krčevito se obrneš in ponovno si pred vrati. Tokrat so odklenjena in priprta. Sprašuješ se, ali boš vstopil. Saj veš, da ne boš.

Sediš na vlaku, sam. Sediš na vlaku in poslušáš pogovore med tujci in se potopiš v nek pogovor dveh znancev, ki govorita o filmu in režiji in življenju in izkušnjah, in veš, da si tam in ju spremljaš in si izmišljaš odgovore in dovtipe, jih izpustiš v pozabo, enostavno si v njunem pogovoru, dotikaš se njunih življenj in izgubiš samega sebe v njunih dušah, ki jih nežno spuščata v eter, njima pa ostajaš le še en tujec brez imena, brez izraza, brez življenja, ostajaš jima le eden izmed neznancev v množici, eden izmed tisočih, ki jih nezavedno srečata vsak dan, organski stroj, ki le gre nekam, ostajaš jima nerealizirana kvantna pozicija, neko bitje iz drugega vesolja – ti pa misliš z njima, čutiš z njima, ljubiš z njima, zamišljaš si njuna življenja, vse izkušnje, ki sta jih doživela, vse ljudi, ki sta jih srečala, vse osebe, ki sta jih ljubila, vsako trpljenje in blaženost, ki sta ju občutila – tebe pa preprosto ni več, sploh ne obstajaš, si le ena izmed tisočerihih statističnih pack, ki jo vsak slej kot prej pozabi, si nejasna kapljica modre barve na nebu visoko nad vsemi detajli Botticellijeve Venere. Veš, da te od njiju loči le pogled.

Ilaria Ciccone

Kosilo

Preoblečeva se pred mrežasto zaveso.

Zunaj je mrtvo poletje.

Iščeva izgovor, da si ne bi govorila. Jaz kuham, on bere. Jaz sem v modrcu, pokusim testenine. Še pet minut. On je v boksercah, vsake toliko piha čez nos. Ponavadi z neodobravanjem ali posmehovanjem. Jaz sem brez očal, ne vidim, kdo je avtor. Ne vprašam.

On ne dviguje pogleda od knjige. Ne vpraša, ali kuham še zanj. Mogoče ni lačen. Mogoče je pozabil na take zadeve. A bo danes sploh šel spat?

Domofon. Se bežno pogledava.

Jaz sem v modrcu in raztrganih hlačkah. Nikogar ne pričakujem.

On je v boksercah, razkuštran. Noge ima prekrižane. So nenavadno kosmate, tudi za moškega. Postavi prst med strani, preden zapre knjigo in vstane. Gre na stranišče.

Gledam čez mrežasto zaveso. Ne vidi se, kdo stoji pred blokovskimi vrati. Od daleč se oglasi sirena rešilcev.

On potegne vodo.

Domofon, spet.

Vzdihuje. Piham na peresnik. Peče. Še minutka.

Knjigo postavi na polico in vzame časopis. Lista.

Na mizo postavim krožnika, zaropotata. On močno vzdihne, nosnice se mu razširijo, čelo je namrščeno.

Slišijo se koraki po stopnicah.

Postavim kozarca in prilijem malo vode. Nekdo prihaja. Po mene? V tem mestu nimam dobrih prijateljic. Skoraj nobena ne ve, kje živim. Nikoli nisem nikogar povabila domov. Mogoče sem nekomu omenila, v kateri četrti živim. Mogoče stranki? Mogoče tistemu sumljivemu gospodu s sivimi lasmi in prozornimi očmi? Kot steklo. Me zasleduje?

Koraki se bližajo.

Ugasnem ogenj. Al dente bo v redu. Njemu pa je vseč skoraj razkuhana. Mogoče jo bo pustil v krožniku in odšel v spalnico. Ni mi mar. Gleda proti balkonu. Na kaj misli? Saj tam ni možnosti izhoda. Zgleda, kot da bi bil moj ljubimec in bi se moral skriti pred prihodom moža. Nemiren je.

Oba sva nemirna.

Sicer skoraj gotovo prihajajo po njega. Vsi vedo, kje je doma. Kako je neroden. Povsod najdem njihove sledi. Včasih so to njihovi čiki še v pepelniku, včasih napol izpiti kozarci vina, včasih dvignjena straniščna deska (on tega ne počne). Parkrat kakšen las. Daljši las. Hotela sem mu ga pokazati in ga vprašati, ali ima med strankami tudi ženske. Potem sem si rekla, da bi ga najprej morala vprašati, kaj točno je njegov posel. In sem takoj pozabila.

Še kar se trudi, da bi sledil časopisu, a jaz vidim, da ni več zatopljen. Sprašuje se, ali pridejo po mene ali po njega.

Jaz si lahko na podlagi njegovih obiskov že predstavljam, kdo se bo prikazal na vratih. Tista rjavolska, katere las sem našla na njegovem suknjiču. Ali črnolaska, katere koder je bil na blazini?

Mogoče je velikan, ki je ukrivil noge lesenega stolčka. Ali oseba, ki je pozabila črn dežnik.

Vidim, da se mu čelo poti. Seveda, on si tudi poskuša predstavljati. A jaz sem bila boljša. Vsa ta leta vedno korak naprej. Diskretna.

Trkajo na vrata.

Zgodilo se je samo enkrat; manjši incident. Prišla sem domov, on je korakal naprej in nazaj in okrog po sobi. Bil je razburjen, zgedalo je kot nekaj hudega. Nekdo je tisto popoldne prišel in spraševal po meni. Bila je ženska srednje postave, povprečnega videza, pogostega imena. Po tem opisu sem lahko z gotovostjo trdila, da je ne poznam. On pa je bil prepričan, da je iskala prav mene. Bil je razburjen, še dolgo se ni pomiril. V tem času sem rešila sudoku (težek).

Mlad moški glas pokliče: »Gospod Martel!«

To ni moje tajno ime.

On spet gleda proti balkonu.

»Gospod Martel?«

On me prvič pogleda v oči.

Reče: »To ni moje tajno ime.«

Kljuka se premakne. Vrata ostanejo zaklenjena.

Še nekaj minut se nič ne dogaja.

Usedeva se, z zajemalko dodam še zadnje peresnike. Omaka zadiši po baziliki.

On vzdihuje, poje prvo žlico. On tudi testenine je z žlico. Da zgleда kot juha.

Jaz jem z vilicami.

On ni videti zadovoljen s kosilom. Zakašlja, vstane. Gre na balkon. Veter mu osveži lica.

Vrže se iz enajstega nadstropja.

Za nekaj minut zaprem oči. Poskusim se odtujiti, a nekdo je že zakričal. Koraki so hitro prihrumeli po stopnicah navzdol. Poiščem očala. Prikradem se do okna in narahlo premaknem mrežasto zaveso. Okoli njegove silhuete dve stari stanovalki, ki sta delali na vrtu. Čez vrata priteče mlad kurir. Paket spusti na tla in po kratkem, burnem pogovoru z ženskama vzame iz žepa telefon in začne tipkati.

Nekdo pogleda gor. Spustim zaveso in se vrnem k mizi.

Testenine so mrzle.

Kosilo je pokvarjeno.

NOVI ZVON

NOČ ROKOPISNEGA DIALOGA.....	3
POEZIJA.....	5
HELENA ZEMLJIČ.....	6
<i>Vodna žila.....</i>	6
<i>Z napačnimi diagnozami viteške smrti se industrija zabave spreminja v vaško obliko pornografije.....</i>	7
<i>Znova.....</i>	8
NEŽA PRELOG.....	9
<i>Bojler.....</i>	9
KRISTINA VRČON.....	10
<i>krči jutra.....</i>	10
<i>kviz.....</i>	11
<i>ko se zvečeri.....</i>	12
ALEŠ JELENKO.....	13
<i>Kompilacija neslanosti.....</i>	13
<i>Hollywood.....</i>	14
GAJA JEZERNIK OVCA.....	16
<i>V ponedeljek bom večerjala sama.....</i>	16
<i>Utrujen padec pred vlak, na napačnih tirih.....</i>	17
<i>Mogoče sem šele 807111891-ti vpis v tvojem koledarju, a sem brezkončna.....</i>	18
PROZA.....	19
LEO MASLÍAH.....	20
<i>Depresija.....</i>	20
<i>Histerična amnezija.....</i>	22
JULIJAN VRŠNIK.....	24
<i>Pokrajina okoli tebe razpada.....</i>	24
<i>Sediš na vlaku, sam.....</i>	25
ILARIA CICCONE.....	26
<i>Kosilo.....</i>	26